

Når drillenisserne maskerer kreditkøb som leasingaftaler

Det er i relation til leasingaftaler vigtigt at være opmærksom på, hvorvidt aftalen er en reel leasingaftale eller udgør et maskeret kreditsalg. Hvad er værd at vide? Læs med i dagens julekalenderlåde.

Problemet opstår, idet et køb med ejendomsforbehold defineres som et kreditkøb, hvor det er aftalt at sælgeren kan tage det solgte tilbage, hvis køberen ikke overholder aftalen. Derudover omfattes også aftaler, hvor der betales for brug af en genstand, hvis det må antages at have været meningen, at modtageren af genstanden skal blive ejer af den. Altså situationer, hvor det i sidste ende ligner et køb, men hvor det kaldes noget andet, f.eks. leasing.

Da julemanden gennemgik sin leasingaftale om sin kane, kunne han konstatere, at aftalen – ligesom de fleste finansielle leasingkontrakter – indeholdte en anvisningsbestemmelse, hvorefter julemanden (leasingtager) ved aftalens udløb på anfordring skulle anviser en køber til kane. En sådan anvisningspligt rejste spørgsmålet, om det måtte antages at have været meningen, at julemanden skulle blive ejer af kane. Altså således, at der egentlig var tale om et kreditkøb, selvom kontraktens drille af en leasinggiver kaldte aftalen for en leasingaftale. Såfremt leasingaftalen reelt udgjorde et kreditsalg, ville sikringsakten for ejendomsforbeholdet ikke være iagttaget. Der var derfor risiko for, at ejendomsforbeholdet kunne ekstingveres ved kreditorforfølgning, og problemstillingen var derfor af stor betydning, idet julemandens gerning og forretning var under et større økonomisk pres.

Julemanden blev i tvivl om hans leasingaftale vedrørende kane egentlig var et maskeret kreditkøb, og han rettede derfor henvendelse til sin advokat, som forklarede ham retsstillingen og fortalte ham om en afsagt dom fra Østre Landsret:

Leasingtageren ønskede at frikøbe et leaset aktiv, men fik ikke leasinggivers samtykke hertil. Leasingtageren valgte alligevel at sælge det pågældende aktiv, hvorved han misligholdte leasingaftalen med den konsekvens, at leasinggiveren med rette kunne ophæve aftalen og som ejer havde krav på aktivet.

Østre Landsret udtalte i den forbindelse, at en leasingaftale med en anvisningsbestemmelse, hvilket der i sagen var tale om, ikke giver leasingtageren en ret til – men alene mulighed for – at frikøbe aktivet. Den omstændighed, at leasingtageren tidligere havde frikøbt andre aktiver under tilsvarende leasingaftaler ændrede ikke herpå. Da hverken anvisningsbestemmelsen eller andre bestemmelser i parternes leasingaftale gav leasingtageren en ret til at købe de

leasede aktiver, kunne det ikke lægges til grund, at det ved aftalens indgåelse eller forlængelse var meningen, at han skulle blive ejer af det pågældende aktiv. Leasingaftalen havde derfor ikke karakter af et kreditkøb med ejendomsforbehold efter kreditaftalelovens § 4, nr. 16.

Advokaten forklarede julemanden, at det på baggrund af dommen kunne konkluderes, at medmindre en leasingaftale giver ret til frikøb af aktivet, vil aftalen ikke skulle klassificeres som et maskeret kreditsalg. Advokaten fortalte også, at det betød, at en eventuel "friværdis" derfor sjældent kan realiseres af leasingtagers konkursbo, idet leasing giver sædvanligvis vil tilbagetage aktivet i stedet.

For julemanden betød det, at leasingaftalen med drillenissen reelt var en leasingkontrakt, fordi julemanden ikke havde en ret til at frikøbe kanen, selvom han i tidligere leasingarrangementer havde fået lov til at frikøbe sine rensdyr, herunder Rudolf. Problemstillingen er set opstået adskillige gange. Eksempelvis sås det i Snedronnings konkursbo, hvor der var væsentlig friværdis i hendes leasede magiske spejl, ligesom der er en historik, hvor leasingtager udenfor konkursen kunne frikøbe til den aftalte pris, men hvor ordlyden af kontrakten ikke gav leasingtager en ret til frikøb.

Heldigvis er Julemanden ikke under konkurs, og julen bliver traditionen tro leveret til dørs i Julemandens leasede kane.